

1ste Møde.

Tirsdag den 5. Oktober 1920 Kl. 2.

Aldersformanden (*Klaus Berntsen*):

Naar Folketinget efter de nye Valg i Dag begynder sine Møder, skal de første Ord, der lyder fra denne Plads, indeholde et varmt og hjerteligt Velmødt og Velkommen til de sønderjydske Folketingsmænd. Til denne Velkomsthilsen vil jeg knytte en dybtfølt Tak til vore sønderjydske Brødre og Søstre for den usvigelige Trofasthed, som de under Fremmedherredømmet i henvend to Menneskealdre har vist overfor deres gamle Fædreland. Trods alt, hvad de har maattet døje herfor, kunde ingen Voldshandling kue deres Længsel efter Moderlandet eller Kærligheden til det danske Sprog, og vi har en særlig Grund til at mindes de sønderjydske Mødre, som i dette lange Tidsrum har værnet Hjemmene mod fremmed Paavirkning og holdt Haabet om Genforening med deres gamle Fædreland varmt og levende.

For os ældre, der har oplevet det danske Folks Sønderlemmelse i 1864, lyder det næsten som et Eventyr, at dette Haab virkelig er gaaet i Opfyldelse, at Grænsen ved Kongeaaen for stedse er slettet, og at Sønderjyderne nu er kommet hjem.

Denne Dag er og vil blive en uforglemmelig Mærkedag, ikke blot i Rigsdagens, men i det danske Folks Historie, thi det er jo første Gang, at Sønderjyderne valgte Tillidsmænd — i Kraft af Danmarks Riges Grundlov, som nu er gældende Lov ogsaa for de sønderjydske Landsdele — har faaet Sæde i Rigsdagen og Ret til at tage Del i Styrelsen af vort Fædrelands Anliggender. I Dag fuldbyrdes Genforeningen.

Et trist Afsnit i Danmarks Historie er nu afsluttet og afløst af den glædelige Begivenhed, at vort gamle Land er blevet større. Uden at have deltaget i den blodige Verdenskrig har det danske Folk — takket være de sejrende Magters Højsind

— set sit store nationale Haab opfyldt, saa vi kan sige med Digteren:

„Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
Mødrene har grædt,
har den Herre stille lempet,
saa vi vandt vor Ret.“

Gud give da, at Glæden over den Lykke, der er timedes vort Folk, maa følles saa dybt, at vi under det Arbejde, der nu forestaar, i Samdrægtighed maa kappes om at yde hver sit Bidrag til at skabe — saa godt, som det menneskelig talt er muligt gennem de vanskelige Tider, vort Folk gaar i Møde — den størst mulige Lykke for det størst mulige Antal Mennesker i vort kære lille Fædreland.

Et Leve for de sønderjydske Folketingsmænd!

(Tingets Medlemmer, som staaende havde hørt paa Aldersformandens Tale, besvarede den med et trefoldigt Hurra.)

Refshauge: Paa mine sønderjydske Kollegers og egne Vegne bringer jeg vor dybtføjte Tak for det hjertevarme Velkommen og Velmødt, der har lydt til os her i Dag. Vi forstaa dette Velkommen som et Velkommen ikke alene til os, men til hele det sønderjydske Vælgerfolk, ja, til hele den sønderjydske Befolkning. Det er stærke Følelser, der i dette Øjeblik gaar gennem vort Sind, og naar jeg staa her paa denne Talerstol som den første folkevalgte Sønderjyde, saa maa jeg give disse vore Følelser et Udtryk, og først da den Glæde, der fylder vort Sind ved, at vi nu er fuldt og helt forenede med vort Folk og vort Fædreland, at vi nu fuldt og helt og uhindret kan begynde vort Samliv og Samarbejde med vort Folk, et Samarbejde, der skal have Danmarks Vel og Danmarks Lykke til Formaal.

Naar vi nu har givet denne vor Glæde Udtryk, vender vore Hjerter sig med Tak, først til den Almægtige, der styrer Folkenes Skæbne, og dernæst til vort Folk, fordi det i den trange Tid, der forløb, ikke i Haabløshed opgav os i de lange Udlændighedsaar. Tak for hver en god Tanke, Tak for hvert et venligt Ord, Tak for enhver Haandsrækning og Tak for enhver Hjælp, vi fik herfra! Endelig vender vore Tanker sig til de sejrrige Magter, hvis Hjælp vi skylder, at vi selv fik Lov at bestemme over vor Skæbne,